

om den aftale, vi har indgået, fordi vi justerede den ind i forhold til den dialog, vi bl.a. har haft med den organisation.

På samme måde er vi jo fuldstændig indstillet på, når vi nu sender vores forslag i høring den 1. december, at være i dialog med hele verden om regeringens forslag, som så fremlægges eventuelt i en justeret form den 26. januar 2005. Hvis der er forhandlingsvilje og parathed til at være med, så er man på det tidspunkt hjertens velkommen. Hvis man inden da vil gøre sine holdninger klar og markere sig positivt på delstrækninger, så vil det glæde mig overordentlig meget, for det vil jo så forøge sandsynligheden for, at den invitation, vi udsender efter nytår, honoreres på anden måde end de invitationer, vi tidligere har sendt af sted, nemlig ikke ved, at man afslår vores fremstrakte hånd, men ved, at man rent faktisk møder op og går i dialog.

Aage Frandsen (SF):

Ifølge grundlovens § 53 er det jo sådan, at ethvert folketingsmedlem har mulighed for at drage ethvert offentligt anliggende ind i Folketinget og kræve ministres svar herpå. Det er bl.a. det, vi kan gøre i forbindelse med forespørgsler. Vi kan også gøre det ved anden lejlighed.

Man kan så spørge, hvad vi får ud af det. Der vil jeg sige til ministeren, at der skal skelnes mellem to ting her. Den ene er, at vi kan være politisk uenige om indholdet. Der forventer jeg ikke, jeg overbeviser ministeren. Det kan godt være, ministeren forventer, at ministeren overbeviser mig, men det kan skyldes ministerens manglende erfaring i længden med mig.

Den anden ting er så at få opklaret sagens indhold, og der synes jeg, at ministeren skal være lidt opmærksom på de svar, som ministeren også selv har givet til Kommunaludvalget, hvor vi jo har stillet en række spørgsmål, og en række af dem har jeg stillet. Svaret er hele tiden, at det kan man ikke sige noget om, og det skaber sådan en vis irritation.

Jeg synes egentlig også, at ministeren skulle bide mærke i det, som fru Margrethe Vestager læste op før, at undervisningsministeren siger, for vi kan jo slet ikke komme i dialog med hinanden, hvis ikke vi kan få at vide, hvad regeringen mener, og det er altså primært regeringen, der skal give et svar på, hvad der ligger i regeringens forslag.

Så kan regeringen godt spørge, hvad vi selv ville, men vi skal også have at vide, hvad regeringen forventer. Jeg synes, at ministeren skulle

tage ved lære af det, at vi altså skal have nogle bedre svar, for at vi overhovedet kan tale sammen.

Det har jo vist sig, at det er, som om det er to vidt forskellige kommunalreformer, vi taler om. Det er jo helt fantastisk, hvad Det Konservative Folkeparti mener, der ligger i kommunalreformen. Vi andre har ikke en indbygget naturlig bekymring, men vi synes i hvert fald ikke, at vi har fået svar, sådan at vi kan tro på det.

Så har der været en del diskussion om historien. Nu er det sådan, at jeg er handicappet, men det kan vel i og for sig måske ligefrem være en fordel. Jeg er handicappet i den forstand, at der jo var en fase, hvor jeg ikke blev inviteret. Jeg er sådan set stadig væk meget ked af, at ministeren ikke inviterede Socialistisk Folkeparti i den sidste del af fasen, ikke fordi jeg tror, det havde givet et så meget andet resultat.

Det er lidt underligt at fremstille det, som om vi næsten alle sammen var enige, for det, der i virkeligheden var tale om, var, at vi var nogle partier – der røber jeg ikke nogen hemmeligheder, for det kunne man læse offentligt – som lå på en model, der var tæt på amtsmodellen, til nød ovre i nærheden af kommunemodellen. Så var der Dansk Folkeparti, der lå helt ude i den modsatte ende. Så vælger regeringen ret hurtigt et standpunkt, der er ret tæt på Dansk Folkepartis. Deri lå allerede vanskeligheden for at komme videre.

Hvis vi derfor nu besinder os, som ministeren siger, så kan vi bare komme – og når man besinder sig, er der altså sådan virkelig nogle, der siger, når du nu bliver klogere – men det tror jeg nok ikke nytter i den nuværende fase.

Fejlen fra regeringens side, men det kan være, det var bevidst, og så er det jo ingen fejl, var, at man lagde sig på et standpunkt, som ikke lagde op til, at man ville have et bredt forlig. Det gjorde man ret tidligt, og derfor undrer det mig lidt, at det kunne betale sig for De Radikale og Socialdemokraterne at gå til nye forhandlinger, for jeg havde lidt svært ved at forstå, at det kunne ende med et positivt resultat.

Kl. 18.15

Jeg synes altså, at det er sådan, man skal se diskussionen om, hvad der gik galt. Derfor kan man godt sige nu, at man inviterer åbent, men så siger hr. Thulesen Dahl, at den parlamentariske tradition altså er, at når man har en aftale, så har man en aftale, og så er det begrænset, hvor meget man kan ændre. Ja, og derfor er det jo ikke særlig realistisk at sige, at vi bare kan komme,